

A Fővárosi Ítéltábla a **felperes jogi képviselője** által képviselt **felperes (felperes címe)** felperes által, az **alperes jogi képviselőjének a neve (alperes jogi képviselőjének címe)** által képviselt alperes neve (**alperes címe.**) alperes ellen felelősség megállapítása iránt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2014. április 16. napján kelt 25.G.40.871/2012/21. számú ítélete ellen az alperes részéről 23. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán 2014. december 3. napján megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, fizessen meg a felperes részére 1.270.000 (egymillió-kétszázhetvenezer) forint perköltséget.

Az alperes teljes személyes költségmentessége folytán feljegyzett 2.500.000 (kettőmillió-ötszázezer) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az alperes korlátlanul felel a felszámolás alatt álló felperes ki nem elégített kötelezettségeiért, ezért kötelezte, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 207.250.659 forintot, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte az alperest, fizessen meg a felperesnek 2.540.000 forint perköltséget, az államnak pedig külön felhívásra 1.500.000 forint eljárási illetéket.

Az irányadó tényállás szerint az alperes 2005. június 16. napjától 2009. február 1. napjáig közvetlen befolyást biztosító irányítással rendelkező tagja, 2005. június 16-

tól 2007. január 18-áig, majd 2008. május 5. napjától 2009. február 1. napjáig önálló aláírással rendelkező ügyvezetője volt a felperesi társaságnak. A felperesi társaság 2005-2009. években nem tett eleget az éves beszámoló letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének.

Az alperes 2009. február 1. napi hatállyal átruházta a felperesi társaságban fennálló 100%-os üzletrészt **1. személy** részére, aki a cég új ügyvezetője is lett. és mivel Magyarországon nem rendelkezett lakóhellyel, a kézbesítési megbízottja az alperes lett.

A felperesi társaság ellen 2009. június 10. napján felszámolási eljárást kezdeményeztek, melynek eredményeként 2010. június 22. napi kezdő időponttal felszámolás alá került.

A Fővárosi Bíróság mint Cégbíróság 2010. február 18-án kelt ... számú végzésével a felperesi társaság megszüntetésére irányuló eljárást megindította, majd 67. sorszámú végzésével a felperes megszüntetésére irányuló eljárást a felszámolás jogerős elrendelésére tekintettel megszüntette.

A felperes felszámolója felszólította a cégjegyzékbe bejegyzett ügyvezetőt az iratanyag és a társasági vagyon átadására, aki ennek nem tett eleget.

A felperes felszámolásában az **1. Nyugdíjpénztár** 51.043 forint, az **2. Nyugdíjpénztár** 13.130 forint, a ... Önkormányzat 219.869 forint, az **3. Nyugdíjpénztár** 18.233 forint, a **Adóhatóság** 206.812.991 forint, az OTP Pénztárak 135.393 forint összegű hitelezői igényt jelentett be; a felperes felszámolásában bejelentett hitelezői igény mindösszesen 207.250.659 forint.

A **Adóhatóság** Felszámolási és Végelszámolási Főosztálya 2011. június 20. napján kelt 6770087856 számú határozatában a felperes terhére 2007. második negyedévétől 2008. második negyedévéig terjedő időszak vonatkozásában 34.852.000 forint adóhiánynak minősülő áfa különbözetet állapított meg és kötelezte ennek megfizetésére a felperest, az adóhiány miatt adóbírságot szabott ki, késedelmi pótlékot állapított meg, ezen túlmenően mulasztási bírság megfizetésére is kötelezte a felperest, bevallási kötelezettségek elmulasztása, iratmegőrzési kötelezettség nem teljesítése miatt. Megállapította, hogy a felperes 2007-2008-as évekre benyújtott általános forgalmi adó bevallásaiban beszerzései után előzetesen felszámított, levonható, de jogosulatlan beszámítással csökkentett általános forgalmi adót szerepeltetett és irathiány miatt az adólevonás jogossága nem volt megállapítható; a felperes elmulasztotta benyújtani a 2006., 2007., 2008., valamint 2009. évi társasági adóbevallást, áfa bevallások vonatkozásában is mulasztások történtek; a felperes elmulasztotta továbbá a jogszabályban előírt könyvek, nyilvántartások vezetését, az iratanyagok jogszabályban előírt megőrzését.

A felperesi társaság 2013. február 21. napján kelt közbenső mérlegében a felszámoló bejelentette, hogy az adós felszámolási vagyonnal nem rendelkezik.

A felperes módosított keresetében elsődlegesen annak megállapítását kérte, hogy az alperes a Cstv. 63/A. §-a alapján korlátlanul felel a felperes ki nem elégített kötelezettségeiért és kérte kötelezni 207.250.659 forint és ennek 2010. június 22. napjától a kifizetés napjáig járó kamata, valamint 300.000 forint + áfa összegű felszámolói díj megfizetésére, a kereset jogalapját másodlagosan a Cstv. 33/A. §-ában jelölte meg.

Előadta, hogy a felszámolás kezdő időpontjában a Cstv. 63/A. §-ában megjelölt feltételek fennálltak, a felperesi társaság vagyontalan volt, iratok, vagyon átadására nem került sor. Álláspontja szerint az üzletrész átruházás célja az volt, hogy az alperes a többségi befolyással rendelkező tagot, ügyvezetőt terhelő felelősség alól mentesüljön.

A másodlagos kereseti kérelme vonatkozásában arra hivatkozott, hogy az alperes a felperes volt vezető tisztségviselőjeként 2005-2009 években nem tett eleget a beszámoló letétbe helyezési, közzétételi kötelezettségének, társasági vagyon hiányában a hitelezők követeléseinek kielégítését megghiúsította.

Kifejtette, nincs annak jelentősége, hogy az adótartozás megállapítására az alperes ügyvezetői tisztségének megszűnését követően került sor.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy a Cstv. 63/A. §-a alapján kizárólag megállapítási kereset terjeszthető elő, marasztalásnak e jogszabályhely alapján nincs helye. Nem vitatta az adótartozás tényét, de kifejtette, hogy az adóhiány megállapítására azért került sor, mert a társaság iratai nem álltak az adóhatóság rendelkezésére, de ő valamennyi iratot az üzletrész átruházásával egyidejűleg átadott az új tulajdonosnak, **1. személynek**, ezért az új ügyvezető kötelezettsége lett volna az iratanyag megőrzése, átadása, és az áfa levonás jogszerűségének igazolása. Előadta, hogy az adótartozáson kívüli egyéb tartozásokról nem volt tudomása az üzletrész átruházás időpontjában. Állította, hogy az üzletrészt jóhiszeműen értékesítette abban a tudatban, hogy az per-, teher- és igénymentes.

A bíróság ítéletében megállapította, a felperes igazolta, hogy az adós ellen megindított felszámolást cégbírósi megszüntetési eljárás előzte meg; az adós a felszámolás kezdő időpontjában saját tőkéjének 50%-át meghaladó tartozást halmozott fel; és a felszámolási eljárás megindítását megelőző 3 éven belül értékesítette 100%-os üzletrészét.

A bíróság utalt arra, hogy az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény értelmében adóbevallás esetén tárgyhót, illetve a negyedévet követő 20. napig volt köteles megfizetni a felperes az általános forgalmi adót, erre tekintettel az adóhatóság határozatában megállapított adóhiány megfizetése már az üzletrész átruházását megelőzően esedékessé vált, függetlenül attól, hogy az adókülönbözet megállapítására csak az üzletrész átruházását követően került sor.

Az alperes nem vitatta az adóhatóság azon megállapításait, mely szerint nem nyújtott be adóbevallásokat, ezért a bíróság megállapította, hogy az alperes által csatolt 2009. január hó 16. napján kelt iratátadási jegyzőkönyv téves adatokat tartalmaz, mivel abban feltüntetésre kerültek a felperes 2001-2008. közötti időszakra vonatkozó áfa és társasági adóbevallásai, melyek az adóhatósági határozat szerint nem kerültek benyújtásra. A jegyzőkönyv e téves adatai miatt alkalmatlan annak alátámasztására, hogy az alperes az abban szereplő valamennyi iratot, így különösen az adóhatósági eljárásban hiányzónak tekintett adóbevallásokat valóban átadta az új tulajdonos részére.

A bíróság megállapította, hogy az alperes csupán állította, de nem bizonyította, hogy a vagyoni hányad átruházásának időpontjában a felperesi társaság fizetőképese volt,

erre vonatkozóan semmilyen bizonyítékot nem csatolt, bizonyítási indítványt sem terjesztett elő.

Az sem volt megállapítható, hogy a felperesi társaság vagyronvesztése csak 2009. január hó 22. napját követően következett be, mivel a felperesi társaság 2005-2009. években nem tett eleget az éves beszámolók letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének, így tényleges vagyoni helyzete megismerhetetlen. Nem bizonyította azt sem, hogy a hitelezők irányában jóhiszeműen járt el az átruházás során.

Az átruházást követően a felperesi társaság adóbevallási kötelezettségének nem tett eleget; felszámolási kérelmet nyújtottak be ellene 2009 nyarán; a cégbíróság előtt megszüntetésére irányuló eljárás indult; az új tulajdonos a felszámolás során nem volt elérhető és a felszámolási vagyron sem volt fellelhető. E tényekből a bíróság azt a következtetést vonta le, hogy az alperes célja az üzletrész átruházásával az volt, hogy az őt tagként fenyegető korlátlan felelősség alól mentesüljön, a felperesi gazdasági társaság „fantomizálódjék”, melynek eredményeként elzárta a hitelezőket követelésük érvényesítésének lehetőségétől.

A bíróság rámutatott arra, hogy a Cstv. 63/A. §-a nem ír elő kétlépcsős peres eljárást, e jogszabályhely alapján marasztalásnak is van helye, ha megállapítható, hogy adósi vagyron hiányában a hitelezők kielégítésére nem kerülhet sor.

A bíróság megállapította, hogy a felszámolói díjról a felszámolási eljárást lefolytató bíróság még nem döntött, az nem tekinthető ki nem elégített követelésnek, ezért e vonatkozásban a felperesi kereset alaptalan.

Az ítélet ellen az alperes élt fellebbezéssel és kérte az első fokú határozat megváltoztatásával a felperesi kereset elutasítását. Az első fokú eljárásban előadottakat ismételve sérelmezte, hogy az ítélet az üzletrész eladást a cég „fantomizálásának” minősítette és megállapította, hogy az üzletrész átruházása során ő rosszhiszemű volt. Hangsúlyozta, hogy a társaság új tulajdonosa nem abból a célból vásárolta meg az üzletrészt, hogy csupán formálisan legyen tulajdonos. Álláspontja szerint ha a felelőssége megállapítható lenne, a marasztalási összeg akkor csupán a biztosítási díjak erejéig terjedhet.

Kifejtette, a marasztalás összegszerűsége nem nyert bizonyítást, az elsőfokú bíróság nem tisztázta, hogy az egyes követelések mely időpontban keletkeztek, ezzel elzárta őt az esetleges elévülésre hivatkozástól.

Előadta és igazolta, hogy 2014. április 15. napján kérte a felszámolót, adjon meghatalmazást részére, hogy az adóhatóságnál a felperesi társaság irataiba betekintést nyerjen, az adóhatóságnál eljárjon, amit elutasítottak.

Álláspontja szerint az adós társaság e pert nem is indíthatta volna meg, mert e perben irányadó csődtörvényi rendelkezés szerint csak a felszámoló vagy hitelező jogosult e per megindítására, az adós nem.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az első fokú ítélet helybenhagyását kérte. Hangsúlyozta, hogy a Cstv. 63/A. §-ban írt feltételek fennállását bizonyította, az alperes nem mentette ki magát a felelősség alól.

A fellebbezés alaptalan. Az elsőfokú bíróság a tényállást az ügy eldöntéséhez szükséges mértékben feltárta, és helyes jogkövetkezményt vont le a megállapított tényekből.

A jelen perre irányadó, a csődeljárásról, a felszámolási eljárásról szóló - a felszámolási kérelem benyújtásának időpontjában 2009. június 10. napján hatályos - 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 63/A. §-a úgy rendelkezik, amennyiben az adós ellen megindított felszámolást cégbírósi megszüntetési eljárás előzte meg és az adós a felszámolás kezdő időpontjában saját tőkéjének 50%-át meghaladó tartozást halmozott fel, a felszámoló vagy a hitelező kereseti kérelmére a bíróság megállapítja, hogy a felszámolási eljárás megindítását megelőző három éven belül részesedését átruházó többségi befolyással (Ptk. 685/B. §) rendelkező volt tag korlátlanul felel az adós ki nem elégített kötelezettségeiért, kivéve, ha bizonyítja, hogy a vagyoni hányad átruházásának időpontjában az adós fizetőképessé volt, a vagyonvesztés csak ezt követően következett be, illetve az adós ugyan nem volt fizetőképessé, de a tag az átruházás során jóhiszeműen járt el.

E jogszabályi rendelkezést a 2005. évi LXIX. törvény 3. §-a iktatta be a csődtörvénybe, a cégben fennálló vagyoni hányadát rosszhiszeműen átruházó személy felelősségének megállapítása érdekében. E jogszabályhely teremti meg a volt tag felelősségre vonásának leletőségét az alábbi feltételek együttes fennforgása esetén: az átruházáskor többségi befolyással bíró volt a tag; a felszámolást a Ctv. szerinti megszüntetési eljárás előzte meg; az adós gazdasági társaság saját tőkéjének 50%-át meghaladó tartozást halmozott fel a felszámolás kezdő időpontjára; a társasági részesedést a felszámolási eljárás megindítását (a kérelem bírósághoz érkezését) megelőző 3 éven belül ruházta át. E feltételek meglétét a felperesnek kell bizonyítania.

A törvény ugyan csak a felelősség megállapításáról szól, de ha a marasztalás feltételei is fennállnak (a ki nem elégített hitelezői igények pontosan megállapíthatók) marasztalásnak is lehet helye, mert az adott törvényhely kettős eljárást nem ír elő.

A fenti feltételek együttes fennforgásának bizonyítása esetén az alperes már csak azzal mentheti ki magát, ha bizonyítja, hogy a vagyoni hányad átruházásának időpontjában az adós fizetőképessé volt, a vagyonvesztés csak ezt követően következett be, illetve az átruházás során a tag jóhiszeműen járt el.

A csődtörvény alapján indított perekben a kialakult bírói gyakorlat szerint a felszámoló az adós képviselőjében indítja a pert (Cstv. 34. §. (1), (2) bekezdés), ennek megfelelően került sor a későbbiekben a Cstv. 63/A.§-ának módosítására is. Ezért a kialakult bírói gyakorlat alapján jelen per megindítására a felszámoló az adós nevében volt jogosult, így az adós társaság perbeli legitimációja megállapítható.

A jelen perben az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a felperes *bizonyította* (ezeknek a feltételeknek a fennállását alperes nem is vitatta, csupán arra hivatkozott, hogy az adótartozásokon kívüli tartozásokról nem tudott) a Cstv. 63/A. §-ban írt valamennyi feltétel fennállását: az alperes az adós egyedüli

tulajdonosa volt, a felszámolást számú megszüntetési eljárás előzte meg, a felperesi társaság saját tőkéjének 50%-át meghaladó tartozást halmozott fel a felszámolás kezdő időpontjában, ekkor vagyona már nem volt. A felszámolás kezdő időpontja 2010. június 22. napja volt és ezt megelőző három éven belül, 2009. február 1-jén ruházta át 100%-os üzletrészét az alperes.

Az elsőfokú bíróság abban is helyesen foglalt állást, hogy az alperes nem tudta bizonyítani a mentesüléséhez szükséges feltételeket: A felszámolás kezdő időpontjában a felperesi társaság vagyonnal nem rendelkezett, az alperes ennek ellenkezőjét nem is állította. A felszámolás kezdő időpontjában a nyugdíjpénztárak, önkormányzat követelése, az adótartozás tényleges követelésként fennálltak. A fennálló hitelezői igények kielégítésére szolgáló fedezet nem volt, ezért ténylegesen, gazdaságilag is fizetőképtelen volt a felperesi társaság.

Az alperes tévesen hivatkozik az új tulajdonos felelősségére, azzal, hogy az iratokat átadta részére, mert a közokiratnak minősülő adóhatósági határozat az iratátadási jegyzőkönyvvel szemben bizonyította, hogy az adóbevallások átadására nem kerülhetett sor. Ezen túlmenően az iratátadási jegyzőkönyv csupán másolatban került becsatolásra és a három oldalas jegyzőkönyvnek csupán a harmadik oldala került aláírásra. Fentiekén túlmenően a felelősség megállapításának nem feltétele az iratok megléte vagy átadása. A hivatkozottak szerint maga az átruházás, annak időpontja, valamint a társaság vagyoni helyzete a tényállási elem, ami bizonyítást nyert. Azzal, hogy az iratok bármilyen oknál fogva, de nem voltak meg és a mérlegek nem kerültek leadásra, alperes saját magát zárta el annak bizonyítása elől, hogy az átruházás időpontjában jóhiszeműen járt el.

Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg azt is, hogy a Cstv. 63/A. §-a alapján nem kétlépcsős peres eljárást ír elő, marasztalásnak is helye van, ha már a felszámolási eljárás folyamatban léte alatt megállapítható, hogy az adós vagyonának hiányában a hitelezők kielégítésére nem kerül sor.

A Cstv. 63/A. §-ára alapított kereseti kérelem esetén a felperesnek elegendő bizonyítania a fent felsorolt jogszabályi feltételek együttes meglétét, az üzletrész átruházási szerződés vonatkozásában egyik fél részéről sem kell célzatosságot bizonyítani. A törvényi vélelem ezzel beáll, amit alperesnek kell megdöntenie.

A marasztalási összeg vonatkozásában is alaptalan a fellebbezés. A Cstv. 63/A. § - a értelmében a volt tag felelőssége az adós felszámolásában ki ne elégített valamennyi kötelezettségéért fennáll, nem csupán a volt tag által a felszámolás kezdő időpontjában elismert követelésekért. A felszámolás során bejelentett és a felszámoló által visszaigazolt követelések kellő mértékben igazolják a tartozás fennállását. Annak módosítására csak a csődtörvényi rendelkezések által biztosított eljárások útján kerülhet sor.

A felperes bizonyította a Cstv. 63/A. §-ában írt feltételek meglétét, az alperes által hivatkozott bizonyíték nem volt alkalmas a felelőssége kimentésére. Erre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta az indokolás fenti kiegészítésével.

Az ítélőtábla a Pp. 77., 78. §-a alapján kötelezte az eredménytelenül fellebbező alperest a felperes jogi képviselője munkadíjának megfizetésére, melynek mértékét a Pp. 79. §-a alapján - figyelemmel a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3)-(5) bekezdésében foglaltakra is - mérlegeléssel állapított meg.

Az alperes teljes személyes költségmentessége folytán a fellebbezési eljárás illetékét, mely az Itv. 46. § (1) bekezdése értelmében 2.500.000 forint, a 6/1986. (VI. 22.) IM rendelet 14. §-a értelmében az állam viseli.

Budapest, 2014. december 3.

Botka Lászlóné dr. s.k.
a tanács elnöke

. Csányi Terézia Katalin s.k.
s.k.

előadó bíró

dr. Volein Anna

bíró

A kiadmány hitelül: